

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1387/2018
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борко Зимоњић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Небојша Вујадиновић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2336/16 од 27.06.2017. године, у седници од 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2336/16 од 27.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1972/14 од 08.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се према туженом утврди тужиочево право сезонске службености пролаза пешице, запрегом, прогоном стоке, трактором и путничким возилом, у мерама и границама наведеним изреком. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да са пута описаног изреком уклони четири саднице шљива засађених на правцу кретања службености, да држи незакључену металну капију која се налази на описаној траси и уклони побијено коље и бодљикаву жицу. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2336/16 од 27.06.2017. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је према туженом утврђено да тужилац има право сезонске службености пролаза пешице, запрегом, прогоном стоке, трактором и путничким возилом, путем који полази од ивице катастарске границе јавног сеоског пута кп .. КО ... и кп .. КО ... у власништву туженог, преко катастарских парцела ... у КО ... у власништву туженог, са мерама и границама описаним изреком, све до ограде од бодљикаве жице којом је ограђена повласна парцела тужиоца кп .. КО ..., што је тужени обавезан да призна и тужиоцу омогући несметан пролаз описаним путем почев од 01.03. у години до 30.04. у години, а затим од 10.06. у години до 30.07. у години и од 15.10. у години до 30.11. у години. Тужени је обавезан да са пута описаног изреком уклони четири саднице шљиве, да држи незакључану металну капију постојећу на кп ..., да уклони побијано коље и приковану бодљикаву жицу која се налази на завршном

делу описане трасе службености између његове кат. парцеле и кп .. КО .. у власништву тужиоца, или да један примерак кључа од капије преда тужиоцу, који се обавезује да након уласка и изласка затвори капију. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 481.150,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...87/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, као и на битну повреду поступка из става 2. тачка 10. истог члана, јер се не ради о раније правноснажно пресуђеном захтеву. Супротно ревизијским наводима, другостепени суд је био овлашћен да преиначи првостепену пресуду без одржане расправе, у смислу члана 383. став 4. и 387. став 1. тачка 5. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по основу наслеђа власник кп .. и .. КО Тужени је власник кп ... у КО ..., на којима се налази спорни пут, који полази од ивице катастарске границе јавног сеоског пута и кп .. у власништву туженог и пружа се преко његових парцела све до металне капије туженог унутар кп .., и наставља се у правцу југозапада кроз ту парцелу, на којој траси су засађена четири стабла шљиве, све до двоструке ограде од бодљикаве жице коју је тужени поставио до повласне парцеле тужиоца кп .., где се спорна траса службености завршава улазом у повласну парцелу. Правни претходници тужиоца су пролазили описаном трасом користећи је као сезонску службеност до 1984. године, када је тужени забранио тужиоцем оцу да иде тим путем, због чега је вођен спор по тужби оца тужиоца. У тој парници, пресудом Окружног суда у Краљеву Гж 573/04 од 02.12.2004. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да отац овде тужиоца има право сезонске службености описаном путном трасом преко послужних парцела туженог, у корист повласних парцела тужиоца. Након доношења решења о извршењу 14.05.2006. године, решењем И 195/06 од 04.10.2007. године, обустављено је извршење из разлога што је утврђено да траса пута сезонске службености не прелази преко кп .. и на истој се не налазе четири стабла шљиве, како је то утврђено другостепеном пресудом. У поступку је утврђено да у време доношења ранијих пресуда кп .. није постојала, односно да је по захтеву туженог 2001. године ова парцела припојена кп бр. .., која је тада била по култури путно земљиште. Катастарске парцеле ... укњижене су на име туженог од 08.02.1996. године, по основу уговора о купопродаји Ов ../95 од 14.12.1995. године, када је тужени наведене парцеле купио од ВВ.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и

према туженом утврђено да тужилац има право сезонске службености пролаза послужним парцелама туженог са мерама, границама и у периоду наведеном изреком.

Тужени је у току поступка тврдио да је постао власник послужних парцела по основу тестаментa иза његовог пок. оца који је преминуо 1969. године. По тврдњама туженог, спорне парцеле су њему припале у наследство али су се грешком у катастру водиле на његовог брата ВВ, која грешка је исправљена тако што су тужени и његов брат 1995. године закључили уговор о купопродаји, након чега су парцеле преведене у својину туженог. Међутим, по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда да из наведеног произлази да је тужени катастарске парцеле које представљају послужно добро стекао не моментом смрти његовог оца, већ теретним правним послом, односно уговором о купопродаји закљученим 14.12.1995. године, у смислу члана 33. Закона о основама својинскоправних односа. Из изнетог произлази да 1984. године, када је тужени правном претходнику тужиоца забранио пролаз наведеним парцелама, он није био власник послужног добра, већ је тада власник парцела био брат туженог који се није противио вршењу права службености. С обзиром да је вештачењем утврђено да се ради о истој траси службености у односу на коју је пресудом Окружног суда у Краљеву од 02.12.2004. године утврђено према туженом да правни претходник тужиоца има стечено право сезонске службености преко послужних парцела туженог, да ова пресуда није могла бити извршена због промене катастарских ознака земљишта, да није испуњен услов за престанак права службености услед некоришћења у периоду дужем од 20 година, као ни три узастопне године ако се власник послужног добра противи њеном вршењу, у смислу члана 58. Закона о основама својинско правних односа, с обзиром да се вршењу службености противио тужени који није био власник повласних парцела 1984. године, то је правилно првостепена пресуда преиначена применом члана 58. Закона о основама својинскоправних односа и тужбени захтев тужиоца усвојен.

Ревизијом туженог се неосновано указује да је у побијаној другостепеној пресуди погрешно примењено материјално право, односно да је изостала примена одредбе члана 53. став 1. Закона о својинскоправним односима, јер тужени током поступка није доказао да тужилац као власник повласног добра своје парцеле може користити без коришћења послужног добра, односно путног правца преко парцела туженог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић